

Acabava de tornar de l'escola, havia sigut un dia horrible, això sí almenys ja era divendres i, com que els meus pares no tornaven fins diumenge, anava a dormir a casa de l'àvia.

M'agradava molt anar a casa seva, i no sols per preparar els millors pastissos del món sinó també perquè, a la tarda, l'ajudava a vendre a la seva botigueta. El que feia que fos especial eren els productes que s'hi venien: espècies de tots els colors, elixirs, roques lluent...

Alguna vegada havia arribat a pensar que la meva àvia era una bruixa, però això sol eren contes de petits. A més, la meva àvia era una persona meravellosa.

- Hola Paula, com t'ha anat el dia?- em va preguntar.

- Com sempre... No tenia ganes de parlar, no obstant això l'àvia ja sabia que alguna cosa no anava bé.

Aquella nit no vaig dormir molt bé.

- Ahhh!

Em vaig despertar de cop en plena nit, sentia que m'ofegava.

L'àvia, en sentir-me cridar, va vindre corrent a la meva habitació, encara que a la seva edat això de córrer no és molt bona idea.

Va aconseguir tranquil·litzar-me, em va portar una infusió i va dir que li expliqués el que em preocupava.

- No em passa res... estic bé -vaig dir, recuperant l'alè.

Ella estava a la meua vora, em mirava, semblava amoïnada i jo sentia la seva dolça protecció per tota l'habitació.

- Els malsons no són dolents, al contrari, ens ajuden a adonar-nos de coses que sabem en el fons, però que ens neguem a admetre. És per això que si tens malsons, has d'aprendre a escoltar-los i entendre'ls.

- No em passa res... -vaig dir-li jo, amb una rialla forçada.

Ella va tornar a insistir en el fet que, si tenia problemes, podia confiar en ella.

- He dit que estic bé!

Em vaig sentir molt malament: acabava de cridar a una persona que sol volia el millor per a mi, em vaig quedar bloquejada mentre ella marxava.

La veritat era que sí que sentia alguna cosa estranya, era una espècie de desordre mental que ni jo mateixa era capaç de controlar.

A la tarda de l'endemà, l'àvia em va dir que se n'anava a fer uns encàrrecs al poble veí i no tornaria fins a les vuit. Vaig pensar de fer-li un regal per compensar el meu comportament.

Durant tota aquella estona, vaig estar netejant la casa. Les hores passaven i cada vegada estava més cansada, però el resultat va fer que tot hagués valgut la pena.

Després, vaig anar a esperar que vingués l'àvia per sopar; tot i això, no arribava. El rellotge de paret va tocar les nou i ningú havia trucat a la porta.

M'estava inquietant, i si li havia passat alguna cosa a l'àvia?

L'única cosa que se'm va ocórrer va ser anar a l'habitació a dormir pensant que demà m'aixecaria amb un petó seu a la galta.

El que em vaig trobar penjat del llit em va alterar molt, era una espècie d'atrapasomnis: era de colors foscos i tenia plomes de corb, però el que més m'atreia era la papallona dissecada del centre.

Al principi, vaig pensar que havia sigut l'àvia qui me l'havia col·locat, mai abans l'havia vist, ni a la botigueta. A més la idea que ella l'hagués posat allí era impossible, perquè havia estat a l'habitació justament després que ella sortís i en aquell moment encara no hi havia l'atrapasomnis.

El rellotge va tornar a sonar, ja eren les deu; el temps m'estava passant volant, era massa tard com per posar-se a pensar en un atrapasomnis, així que vaig decidir anar a dormir i deixar-ho córrer.

Aquella nit, vaig tenir un altre malson que em va semblar tan real i horrible que va aconseguir que plorés dormida, tal com va dir la meva mare al dia següent.

- I l'àvia, on es? -vaig dir, asseguda al llit encara amb rastres de llàgrimes.

- L'àvia? -em va contestar la mare estranyada-. Sé que t'està costant superar-ho, però ja fa tres mesos que l'àvia és morta.

No podia ser real! Ahir l'àvia havia estat aquí, ahir encara era viva!

En aquell moment em vaig ensorrar i no podia parar de plorar. La mare em va abraçar i es va fixar en l'atrapasomnis.

- M'alegra veure que, al final, t'has decidit a penjar l'atrapasomnis que et va regalar l'àvia.

La mare em va fer una riulla i se'n va anar de l'habitació.

Em vaig quedar contemplant l'atrapasomnis. No em semblava el mateix de sempre: ara el veia acolorit, les plomes eren de colors càlids com els abraços de l'àvia. Respecte a la papallona, ella tornava a volar plena de vida per l'habitació. Vaig obrir la finestra perquè pogués volar lliure i jo també vaig treure el cap per respirar.

Era estrany, podia sentir la presència de l'àvia en aquell atrapasomnis.

Fins ara he estat pensant en quin moment de la història dormia i ara ho comprenc tot: aquell atrapasomnis me'l va regalar l'àvia perquè deia que atrapava els malsons, però el dia següent va passar la tragèdia i per això no gosava a penjar-lo. Em recordava molt el dia que intentava oblidar. A la fi, un dia em vaig decidir i em va fer reviure l'últim dia que havia estat amb ella, aquell dissabte, que ara em semblava tan llunyà.